एवमभिहिते श्रद्धेयवचनात् कदाचिद्विरमति। अथान्ये प्रोचुः। यद्येवं तदस्त्यत्र लम्बकर्णो नाम शशकः। स च वचनरचनाचतुरो दूतकर्मज्ञः। स तत्र ह्रदे प्रेष्यतामिति। उक्तं च यतः।

साकारो निस्पृहो वाग्मी नानाशास्त्रविचक्षणः।
परचित्तावमन्ता च राजपुरुष इष्यते ॥ ८४ ॥ ५

अन्यच्च। यो मूर्खं लौल्यसम्पन्नं राजद्वारिकमाचरेत्।

मिथ्यावादं विशेषेण तस्य कार्यं न सिध्यति ॥ ८५ ॥

तदन्विष्यतां यद्यस्मद्वचनात् स यास्यति। अथान्ये प्रोचुः। अहो युक्तमुक्तं। नान्योऽस्ति कश्चिदुपायोऽस्माकं जीवितस्य। तत् क्रियतां। लम्बकर्णोऽन्विष्यन् निरूप्यतामिति। तथानुष्ठिते लम्बकर्णोऽपि गजमार्गमासाद्य यूथपतिसहस्रैः परिवृतं गजेन्द्रं तस्यैव सरसोऽभिमुखमायान्तं दृष्ट्वा चिन्तयामास। अशक्योऽनेनास्मद्विधानां समागमः। यत्कारणं स्पृशन्नपि गजो हन्तीत्युक्तमेवास्ति। तत् सर्वथाप्रधृष्यायां भूमौ सन्दर्शनमस्य प्रयच्छामि। इति विचिन्त्योच्चैस्तरमगम्यं स्थलमारुह्य तं यूथाधिपमुवाच। भो भो दुष्टगज किमेवं लीलया निःशङ्कितया परह्रदेऽत्रागच्छसि। तन्निवर्त्यतामिति। तदाकर्ण्य विस्मितमना गज आह। भो कस्त्वं। स आह। अहं विजयदत्तो नाम शशकश्चन्द्रमण्डले निवासी। साम्प्रतं भगवता चन्द्रमसा तव पार्श्वे प्रहितो दूतः। जानात्येवं भवान् यथार्थवादिनो दूतस्य न दोषः करणीयः। दूतमुखा हि राजानः सर्व एव। उक्तं च। २०

उद्यतेष्वपि शस्त्रेषु बन्धुवर्गबधेष्वपि।
परुषाण्यपि जल्पन्तो बध्या दूता न भूभुजा ॥ ८६ ॥

सोऽहं भवन्तं चन्द्राज्ञया ब्रवीमि। कथं नाम प्राणिन आत्मानं परं चापरिच्छिद्य शक्तितः परापकारैर्वर्तन्त इति। उक्तं च यतः।

परेषामात्मनश्चैव यो विचार्य बलाबलं। २५